

31-01-2018

প্ৰাতঃ মুৰলী

ওম শান্তি

“বাপদাদা”

মধুবন

“মৰমৰ সন্তানসকল - পিতাই তোমালোকক এনেকুৱা বেহদৰ (অসীমৰ) সুখ দিবলৈ আহিছে যাৰ বাবে পিছত একোৱে মাগিবলৈ দৰকাৰ নাথাকিব, কেৱল ৫ ভূতৰ ওপৰত জয় লাভ কৰা তেতিয়া বিশ্বৰ মালিক হৈ যাবা”

*প্ৰশ্ন:- সহজ মাৰ্গ হোৱা স্বত্বেও ধাৰণা নোহোৱাৰ কাৰণ কি?

*উত্তৰ:- অৱজ্ঞা। পিতাৰ সকলো সন্তানৰ ওপৰত বিশ্বাস ৰাখে যে সন্তানসকলে ব্ৰাহ্মণ কুলৰ নাম উজ্জ্বল কৰক। ভাৰতক স্বৰ্গ বনোৱাত সহযোগী হওক। কিন্তু সন্তানসকলে বাৰে বাৰে অৱজ্ঞা কৰে, যাৰ কাৰণে ধাৰণা নহয়, সেয়ে পদ কম হৈ যায়। বাবাই কৈছে – সন্তানসকল চিৰি বহুত ওখ, সেইবাবে খোজে প্ৰতি শ্ৰীমত লৈ থাকিব।

*গীত:- মই বৰ ভাগ্যৱান হওঁ...

ওম শান্তি। সন্তানসকলক বেহদৰ পিতাই বেহদৰ সুখ দিবলৈ এবাৰে লগ কৰে। পিছত আৰু কোনো বস্তু মাগিব নোৱাৰে। ভক্তি মাৰ্গত ভক্তসকলে ভগৱানৰ পৰা, দেৱতাসকলৰ পৰা, সাধু সন্যাসীসকলৰ পৰা মাগি থাকে। যেতিয়া বেহদৰ পিতাক লগ পাই যায় তেতিয়া সকলো প্ৰাপ্ত হৈ যায়। পিতাই স্বৰ্গৰ মালিক বনাই দিয়ে আৰু কি লাগে? বুদ্ধিক কামত ব্যৱহাৰ কৰিব লাগিব। এই মানুহৰ সৃষ্টিত উচ্চতকৈ উচ্চ পদ সূৰ্যবংশী লক্ষ্মী-নাৰায়ণে লাভ কৰে, ইয়াতকৈও উচ্চ আৰু কোনো পদ থাকিব নোৱাৰে। তেতিয়া খুজি থকা বন্ধ হৈ যায়। লক্ষ্মী-নাৰায়ণৰ লগত প্ৰজাও থাকিব। যেনে ৰজা-ৰাণী, তেনে প্ৰজা... স্বৰ্গত ইমান উচ্চ পদ তেওঁলোকক কোনে দিলে? পিতাই। কেতিয়া? সংগমত। আৰু কোনেও দিব নোৱাৰে। এই নাটকৰ চক্ৰৰ ওপৰত ভালদৰে বুজোৱা উচিত। এতিয়া হৈছে কলিযুগ। ইয়াৰ পিছত সত্যযুগ আহিব, এয়া পিতাৰ বাহিৰে আৰু কোনেও ক’ব নোৱাৰে। পিতাই বহি সৃষ্টি চক্ৰৰ ৰহস্য বুজাই। প্ৰত্যেক বস্তু প্ৰথমে নতুন পিছত পুৰণি হয়। এনেকৈ সৃষ্টিৰো পৰ্যায় আছে। এতিয়া পুৰণি তমোপ্ৰধান পুৰণি দুনিয়া। অনেক ধৰ্মৰ কিমান কাজিয়া! সকলো কাজিয়া সামৰি এক ধৰ্ম প্ৰতিষ্ঠা কৰাতো মোৰ কাম। তোমালোক সন্তানসকলক মই নিজে নিজৰ পৰিচয় দিবলৈ ব্ৰহ্মাৰ শৰীৰত বহি বুজাওঁ। ব্ৰহ্মা, বিষ্ণু, শংকৰৰতো আকাৰ আছে। কেৱল এজনেই নিৰাকাৰ পৰমাত্মা আছে যাৰ নাম শিৱ। মানুহৰো সাকাৰ ৰূপ আছে। বাকী উচ্চতকৈ উচ্চ পৰমাত্মাৰ আকাৰো নাই, সাকাৰ ৰূপো নাই। তেওঁক নিৰাকাৰ বুলি কোৱা হয়। যেনেকৈ আত্মা নিৰাকাৰ সেয়েহে নিৰাকাৰ আত্মাই কয় – মোৰ পিতাও নিৰাকাৰ। তেওঁ সকলোৰে পিতা, বাকী সকলোৰে শাৰীৰিক নাম আছে। লক্ষ্মী-নাৰায়ণৰো শাৰীৰিক নাম আছে। ব্ৰহ্মা, বিষ্ণু, শংকৰো সূক্ষ্ম শৰীৰৰ নাম আছে। কেৱল এজনে পৰমাত্মা যাৰ নাম শিৱ। কোৱা হয় মই পৰমাত্মাই তোমালোক সন্তানসকলক নিজৰ সমানকৈ গঢ়ি তোলা। মোৰ (জ্ঞানৰ সাগৰৰ) পৰা তোমালোকেও সৃষ্টিৰ আদি-মধ্য-অন্তৰ জ্ঞান প্ৰাপ্ত কৰা। তোমালোকক প্ৰেমৰ সাগৰ হিচাপেও গঢ়ি তোলা। দেৱতাসকল প্ৰেমৰ সাগৰ নহয় জানো! তেওঁলোকক সকলোৱে কিমান মৰম কৰে। মূখ্য হৈছে গোটেই সৃষ্টিৰ জ্ঞান। বাকী মূলবতন, সূক্ষ্মবতন, সৃষ্টিৰ চক্ৰও হিচাব কৰা হয়, যি চাৰিটা যুগত পুনৰাবৃত্তি হৈ থাকে। সত্যযুগত ১৬ কলা পিছত ত্ৰৈতাতে ১৪ কলাত আহে। যিমনেই জন্ম লৈ থাকে, কলা কমি গৈ থাকে। এতিয়া দেৱী-দেৱতা ধৰ্ম প্ৰায় লোপ হৈ গৈছে। এজনো মানুহ নাই যিয়ে ক’ব পাৰে যে আমি সূৰ্যবংশী কুলৰ। অন্য ধৰ্মাৱলম্বী সকলে নিজৰ নিজৰ ধৰ্মক জানে। এতিয়া পিতাই পুনৰ তোমালোকক স্বৰ্গৰ মালিক বনাই। এই সময়ত কলিযুগ হৈছে পতিত দুনিয়া, ইয়াক পিতায়ে পৰিত্ৰ বনাব। এই কল্প বৃক্ষ আৰু চক্ৰৰ চিত্ৰ অক্ষসকলৰ বাবে আইনা স্বৰূপ। আগলৈ তোমালোকৰ ওচৰত যেতিয়া বহুত আহিবলৈ ল’ব তেওঁলোকক দেখি আৰু আহিব। কিছুমান দোকানত বহুত গ্ৰাহক আহিলে তেওঁলোকক দেখি আৰু আহে, ভাবে যে ইয়াত নিশ্চয় ভাল বস্তু পোৱা যায়। সেয়া বিখ্যাত হৈ যায়। এতিয়া তোমালোক ইমান বিখ্যাত হোৱা নাই কিয়নো এয়া নতুন বস্তু (জ্ঞান)।

বস্বেত চিমিন্যানন্দৰ ওচৰলৈ বহুত যায়। তেওঁৰ নাম বাতৰি কাকততো ওলায়। ইয়াত যেতিয়া শুনে পৱিত্ৰ হৈ থাকিব লাগিব, তেতিয়া জঁই পৰি যায়। স্ত্ৰী-পুৰুষ একেলগে থাকি পৱিত্ৰ হৈ থকা, এয়া অসম্ভৱ। জুই আৰু কপাহ। স্ত্ৰী নৰকৰ দুৱাৰ, তেওঁলোকৰ লগত থাকিলে নৰকলৈ গুচি যায়। কিন্তু নিজকে নৰকৰ দুৱাৰ বুলি নাভাবে। সেয়ে মানুহৰ কঠিন লাগে, কিন্তু ইয়াত তোমালোকক অনুপ্রাণিত কৰা হয়— যদি ৫ ভূতৰ ওপৰত বিজয়ী হোৱা তেতিয়া স্বৰ্গৰ মালিক হ'বা। বস্বেত এজন সন্তান আহিছিল, তেওঁ পৱিত্ৰ হৈ থকাৰ প্ৰতিজ্ঞা কৰিছিল, তেতিয়া ঘৰত বহুত কাজিয়া হৈছিল। এজনী কন্যা ক্লাছ কৰিবলৈ আহিছিল, তেতিয়া তেওঁৰ ভায়েকে কৈছিল – তালৈ গ'লে মাৰি পেলাম। তেতিয়া কন্যাজনীয়ে কৈছিল – মোক পৰমপিতা পৰমাত্মাই আদেশ দিছে যি নৰকবাসী সকলক স্বৰ্গবাসী বনোৱা। তুমি ক'লেই মই মোৰ ধান্দা এৰি দিম নেকি। তোমাৰ যি কৰিবলগা আছে সেয়া কৰা। এনে সাহসী কন্যা বহুত কম। মাতাসকলেও বিকাৰৰ কাৰণে কাজিয়া কৰে। কিন্তু যিসকল মহাবীৰ তেওঁলোকে জয় লাভ কৰে। এনে সাহসী পুৰুষো আছে আৰু সেইদৰে মহিলাও আছে। গৃহস্থ ধৰ্মত থাকি পৱিত্ৰ থকা আৰু ভাল কথা। তেওঁলোককে মহাবীৰ বোলা হয়। যদিওবা কোনোৱে এই জন্মত ব্ৰহ্মচাৰী হৈ থাকে, কিন্তু আগৰ জন্মৰ পাপৰ বোজা মূৰৰ ওপৰত আছে। কেৱল কাম বিকাৰে নহয় আৰু বহুতো পাপ হয়। দেহ অভিমান থাকিলে পাপ নিশ্চয় হ'বই। যি মানুহে নিজেই মাংস, মদ আদি খাই, তেওঁ অন্যৰ সংগতি কেনেকৈ কৰিব। সংগতি মানে শান্তি আৰু সুখৰ দুনিয়ালৈ যোৱা। ইয়াত তোমালোক দুখত আছা, পতিত হোৱা সেইবাবে গুৰু বিচৰা। শান্তি পোৱা যায় নিৰ্মাণধামত। স্বৰ্গত সুখ, নৰকত দুখ পোৱা যায়। এই কথা পিতাই বুজাইছে। গতিকে তেওঁৰ সুপুত্ৰ হৈ উত্তৰাধিকাৰীত্ব ল'ব লাগে। এতিয়া তোমালোক উভতি যাব লাগিব, সেয়ে পৱিত্ৰ নিশ্চয় হ'ব লাগিব। মৃত্যুৰ সময়তো কয় – ভগৱানক মনত কৰা তেতিয়া ওপৰলৈ গুচি যাবা, পুনৰ উভতি নাহা। কিন্তু এনকুৱা কথাতো নহয়। কোনেও নাজানে যে ওপৰলৈ যোৱাৰ মন্ত্ৰ কোনে দিব পাৰে।

বাবাই কৈছে – মই আহি তোমালোকক এই মায়াৰ হাতৰ পৰা ৰক্ষা কৰো। তোমালোকে যিমনে ওলাবলৈ চেষ্টা কৰিবা, সিমনে বান্ধ খাই যাবা, সেয়েহে মোৰ শ্ৰীমতত চলা। নিজৰ আসুৰী মত বন্ধ কৰি দিয়া। নিজৰ মতত চলা অৰ্থাৎ দুৰ্গতি পাবলৈ পুৰুষাৰ্থ কৰা। শেষত অধোগতি হয়। এই সকলোবোৰ পিতাই প্ৰত্যেকৰে চলনৰ পৰাই গম পাই যায়। লৌকিকত যেতিয়া তীৰ্থ ভ্ৰমণলৈ যায় তেতিয়া সহজতে গম পাই যায় – এওঁৰ বেমাৰ আছে, ঠাণ্ডা সহ্য কৰিব নোৱাৰিব। নিজেও কয় – মই ভাগৰি গৈছো, কঁকাল ভাঙি গৈছে, গতিকে ইয়াৰ দ্বাৰা বুজা যায় যে বোধহয় এওঁৰ ভাগ্যত নাই। এয়া হৈছে বেহদৰ কথা, যেতিয়া শ্ৰেষ্ঠ মত এৰি নিজৰ মতত চলিবলৈ লয় তেতিয়া তেওঁৰ চাল-চলন সলনি হৈ যায়। পিছত মুখেৰে ৰত্নৰ সলনি পাথৰ ওলাবলৈ ধৰে। তেতিয়া যি জমা কৰিছিল সেয়া শেষ হৈ যায়। বাবাই ক'ব – কোনো সন্তানেই কেতিয়াও এনেকুৱা নহয় যেন। মহাৰথীসকলকো মায়াই এনেদৰে ধৰে, যে সেইবিষয়ে নুসুধিবাই। বাবাৰ ওচৰলৈতো খবৰ আহে। লিখে অমুকৈ বহুত ভালকৈ চলি আছিল, এতিয়া মায়া মেকুৰীয়ে ধৰি পেলালে। যদি নাহে তেওঁলোকক ফটো পঠাই দিয়া যে তোমালোকে প্ৰতিজ্ঞা কৰিছিলো, এতিয়া আইনাত নিজৰ মুখ চোৱা। নিজকে সোধা – লক্ষ্মী-নাৰায়ণক বৰণ কৰাৰ যোগ্য হৈছোনে? মায়া এনেকুৱা যে সুপুত্ৰৰ সলনি কুপুত্ৰ বনাই দিয়ে। যদি বাগৰি যায় তেতিয়া ভাগ্যৰ ৰেখা মচ খাই যায়। দেহ অভিমান অতি প্ৰবল। মই ধনৱান হওঁ, মই অমুক হওঁ, তৎক্ষণাৎ দেহৰ অভিমানত আহি যায়। তেতিয়া বেহদৰ পিতাকো নামানে। এয়াও ড্ৰামা বুলিয়ে কোৱা যাব। পিছত সন্তানসকলক লিখিবলগীয়া হয় যে এওঁক সঞ্জীৱনী ঔষধ (life-giving herb) দিয়া। মুৰলী শুনোৱা তেতিয়া গ্ৰহচাৰী নোহোৱা হ'ব। আমি সকলোৱে শিৱবাবাৰ সেৱাত আছো। ঘৰ বনোৱাও বাবাৰে সেৱা। পিতাই সন্তানসকলৰ সেৱা কৰিবলৈ আহিছে। পিতাই ৰাজ্য-ভাগ্য দিয়ে গতিকে সন্তানসকলেও পিতাৰ সেৱাৰ কথা ভবা উচিত। ঈশ্বৰীয় সেৱা কৰা বহুত সহজ। ঘৰ গৃহস্থত থাকি অলপ অলপ সময় উলিয়াই সেৱা কৰিব লাগে। কোনোবা নহয় কোনোবা অন্ধক (অজ্ঞানীক) ৰাস্তা দেখুৱাই (জ্ঞান দি) আহিব লাগে। পিছত কোনোবা নহয় কোনোবা ওলাই আহিব। অচ্ছা।

যেনেকুৱা সেৱা তেনেকুৱা পুৰস্কাৰ পিতাই দিয়ে। পিতাই সন্তানসকলৰ ওপৰত বিশ্বাস ৰাখে যে সন্তানসকলে ব্ৰাহ্মণ কুলৰ নাম উজ্জ্বল কৰিব। স্বৰ্গ বনোৱাত সহযোগী নিশ্চয় হ'ব লাগে। পিতাতো সকলোৰে কল্যাণকাৰী, ক্ষমাৰ সাগৰ। কোনোৱে এৰি গুচি যায় আকৌ আহে, তেতিয়া পিতাই কয় – অচ্ছা, পুনৰ জ্ঞান উঠোৱা। চিৰি বহুত ওখ। মাৰ্গ বহুত সহজ, কিন্তু অৱজ্ঞা কৰা বাবে ধাৰণা নহয়। ফলাফল কি হয়? কম পদ পাবলগীয়া হয়। তোমালোক ব্ৰাহ্মণ সন্তানসকলৰ নিচিনা মহান ভাগ্যৱান এই সময়ৰ পদমপতিও (millionaire) হ'ব নোৱাৰে। তোমালোকৰ প্ৰতি খোজতে পদম। অচ্ছা।

অতি মৰমৰ, কল্পৰ পিছত পুনৰাই লগ পোৱা সন্তানসকলৰ প্ৰতি মাতা-পিতা আৰু বাপদাদাৰ স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ আৰু সুপ্ৰভাত। আত্মাৰ পিতাৰ আত্মিক সন্তানসকলক নমস্কাৰ।

ৰাতি ক্লাছ ১৭-০৬-৬৮

অতি মৰমৰ সন্তানসকলে যেতিয়া ইয়ালৈ আহে বুজে যে আমি বাবাৰ ওচৰলৈ যাওঁ। বাবাৰ পৰা শুনে। যেতিয়া নিজৰ নিজৰ কেন্দ্ৰত যায় তেতিয়া সন্মুখত বাপদাদা নবহে। ক'ৰবাত ক'ৰবাত ভাইসকলেও ক্লাছ চলাই। মুৰুলী সহজ। কোনোৱে ধাৰণা কৰি ক্লাছ কৰাব পাৰে। যিসকলে মুৰুলী হাতত লৈ আনক শুনোৱা, তেওঁলোকে হাত উঠোৱা। যিসকলে মুৰুলী হাতত নোলোৱাকৈ কেৱল মুৰুলী সাৰ এনেয়ে শুনোৱা, তেওঁলোকেও হাত উঠোৱা। মুৰুলী হাতত থকা উচিত নহয়নে! পঢ়োতাজনে পিছত বহি গোটেইবোৰ শুনাব পাৰে। কোনোৱে মুৰুলী পঢ়ি শুনাই, ক্ৰমিক নম্বৰ অনুসৰি হোৱা নহয়। মহাৰথী, অশ্বাৰোহী আৰু পদাতিক। সকলোৱে সঠিককৈ নপঢ়ে। কোনোৱে পঢ়িও থাকে আৰু তাৰ লগত লগ লগাই ৰহস্যও শুনাই থাকে। সকলোৱে এনেকৈ বুজাব নোৱাৰে। ইয়াততো পিতা সন্মুখত বহি আছে। পিতাই সন্তানসকলক কয় – কোনো কথাতে সংশয় আনিব নালাগে। এজন পিতায়ে সকলোবোৰ শুনায়। সেই স্কুলবোৰত পঢ়াওতা অনেক। বেলেগ বেলেগকৈ পঢ়াই। ইয়াত এজনে পঢ়ায়। লক্ষ্য আৰু উদ্দেশ্য এটাই। ইয়াত প্ৰশ্ন সুধিবলগীয়া নাথাকে। মই ৰাতিপুৱা ইয়াতে বহি সন্তানসকলক স্মৰণৰ যাত্ৰাত সহায় কৰোঁ। এনে নহয় যে কেৱল তোমালোককে মনত কৰোঁ। গোটেই বেহদৰ সন্তানসকল মনত থাকে। তোমালোকে এই স্মৰণৰ দ্বাৰা গোটেই বিশ্বক পৱিত্ৰ বনাব লাগিব। তোমালোকে সহযোগ কিহত দিয়া? গোটেই দুনিয়াকে পৱিত্ৰ বনাব লাগে, নহয় জানো? সেয়ে পিতাই সকলো সন্তানৰ ওপৰতে চকু ৰাখে। সকলোৱে শান্তিত গুচি যাওক। সকলোৰে মনোযোগ আকৰ্ষণ কৰায়। যাৰ যোগ আছে তেওঁ উঠাই লয়। পিতাইতো বেহদতে বহিব। মই আহিছোঁ গোটেই দুনিয়াকে পৱিত্ৰ বনাবলৈ। গোটেই দুনিয়াকে কাৰেণ্ট দি আছে। যি যোগত থাকিব বুজি পাব এতিয়া বাবাই বহি স্মৰণৰ যাত্ৰা শিকাই আছে যাৰ দ্বাৰা বিশ্বত শান্তিৰ প্ৰতিষ্ঠা হ'ব। সন্তানসকলকো মনত কৰা হয়। সেয়াও যদি মনত থাকে তেতিয়াও সহায় পোৱা যায়। কম সংখ্যকেহে ভালদৰে পিতাৰ স্মৃতিত থাকে। সহায়কাৰী সন্তানো লাগে। ঈশ্বৰৰ সহায়কাৰী। নিশ্চয় বুদ্ধিৰে পিতাক স্মৰণ কৰিব লাগে। তোমালোকৰ প্ৰথম বিষয় হৈছে পৱিত্ৰ হোৱাতো। পৱিত্ৰ হৈ তোমালোক সন্তানসকলে বাবাৰ লগত নিমিত্ত হোৱা। পিতাক মাতে হে পতিত-পাৱন আহ। তেওঁ অকলে আহি কি কৰিব? সহায়কাৰী নালাগিব জানো? তোমালোকে জানিছা যে বিশ্বক শান্ত কৰি তাত আমি ৰাজত্ব কৰিম। এনেকুৱা বুদ্ধিৰ হ'লেহে নিচা বাঢ়িব। তোমালোক সন্তানসকলে ভাৰতক স্বৰ্গ বনাব লাগে। তোমালোকে জানিছা যে পিতাৰ শ্ৰীমতেৰে, নিজৰ যোগৰ বলেৰে আমি নিজৰ ৰাজধানী প্ৰতিষ্ঠা কৰি আছে। নিচা থকা দৰকাৰ। এয়া স্থূল কথাৰ দৰে নহয়। এয়া হৈছে আত্মিক। সন্তানসকলে বুজে - এই আত্মিক বলৰ দ্বাৰা প্ৰত্যেক কল্পতে পিতাই আমাক বিশ্বৰ মালিক বনায়। এৰোঁ বুজে - শিৱবাবা আহি স্বৰ্গৰ প্ৰতিষ্ঠা কৰে। দুনিয়াৰ মানুহৰ এয়াও খবৰ নাই যে পৰমপিতা পৰমাত্মাই নতুন দুনিয়া প্ৰতিষ্ঠা কৰে; কেতিয়া, কেনেকৈ সেয়া একেবাৰে নাজানে। গীতাত আছে যদিও সেয়া আটাত নিমখৰ পৰিমাণৰ নিচিনা। বাকী সকলোবোৰ মিছা। পিতাই আহি আমাক আচল সত্যৰ বিষয়ে কয়। ভাৰতৰ যোগবল প্ৰখ্যাত। ভাৰতৰ পৰা বহুতে শিকাবলৈ যায়। পিতাই কয়

– হঠযোগীয়ে ৰাজযোগ শিকাৰ নোৱাৰে। কিন্তু আজিকালি মিছলীয়া বহুত। সত্যক ঢাকি বহুত নকল কথা উলিয়ায় সেইবাবে সত্যক কোনোবাই কাতচিৎহে জানিব পাৰে। অচ্ছা। শুভৰাত্ৰি। আত্মিক সন্তানসকলক নমস্কাৰ।

ধাৰণাৰ কাৰণে মুখ্য সাৰ:-*

- (1) শ্ৰীমত এৰি কেতিয়াও নিজৰ মতত চলিব নালাগে। মুখেৰে ৰত্নৰ (সুখদায়ী বচন) সলনি পাথৰ (দুখদায়ী বচন) ওলাব নালাগে।
- (2) পিতাৰ সেৱাৰ প্ৰতি ইচ্ছা ৰাখিব লাগে। সময় উলিয়াই ঈশ্বৰীয় সেৱা নিশ্চয় কৰিব লাগে। অন্ধসকলক (অজ্ঞানীক) ৰাস্তা দেখুৱাব (জ্ঞান দিব) লাগে। সুপুত্ৰ হ'ব লাগে।

***বৰদান:-** মনক শ্ৰেষ্ঠ স্থিতিত স্থিত কৰি ভংগিমা (poses) সলনি কৰাৰ খেল সমাপ্ত কৰোতা সহজযোগী হোৱা।

যেনেকুৱা মানসিক স্থিতি হয় সেয়া চেহেৰাৰ ভংগিমাত দেখা দিয়ে। কিছুমান সন্তানে কেতিয়াবা কেতিয়াবা বোজা উঠাই লৈ শকত হৈ যায়, কেতিয়াবা বহুত চিন্তা কৰাৰ সংস্কাৰৰ বাবেই অনুমান কৰিব পৰাতকৈও দীঘল হৈ যায় আৰু কেতিয়াবা অন্তৰ দুখী হোৱা বাবে নিজকে বহুত সৰু যেন দেখে। গতিকে নিজৰ এই ভংগিমা সাক্ষী হৈ চোৱা আৰু মনৰ শ্ৰেষ্ঠ স্থিতিত স্থিত হৈ এনেকুৱা ভিন্ন ভিন্ন ভংগিমাবোৰ পৰিৱৰ্তন কৰা তেতিয়াহে সহজযোগী বুলি কোৱা হ'ব।

***গ্লোগান:-** সুখৰ খনিৰ অধিকাৰী আত্মাই সদায় সুখত থাকে আৰু সুখ বিতৰণ কৰে।

!!ওম্ শান্তি!!
